



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ κ τὴ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτ' ὁ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου τρίτη κι' εἰκοστὴ
κι' Ἀττικαρχῶν παράτα ξακουστὴ.

Εἴκοσι καὶ πεντακόσα
κι' ὅλο δρόμο πέραν ἡ γλῶσσα.

Εὐαγγέλια μεγάλα καὶ περιεργα τὰ μάλα.

Ἐκ τῶν κατὰ Κορδόνιον σεπτῶν Εὐαγγελίων
τὸ σοφὸν ἀνάγνωσμα ἐνωτισθῶμεν πάλιν,
καὶ δεῦτε πάντες πρόσχωμεν τὸ τόσον μεγαλεῖον
μέ συντριβήν, κατάνυξιν, κι' εὐλάβειαν μεγάλην.

Α'.

Ἐκείνῳ τῷ καίρῳ τῷ σωτηρίῳ,
ἐν μέσῳ τῷ μηνὶ τῷ Σεπτεμβρίῳ,
τοὺς γαῦρους Βουλευτὰς τῆς Ἀττικῆς,
τοὺς μύστας ἱερᾶς πολιτικῆς,
τοὺς ἄλλως Ἀττικάρχας λεγομένους,
κατέλαβεν ὀργή, θυμὸς καὶ χόλος,
διότι τὰ συμφέροντα τοῦ Γένους
κατεποδοπατοῦντο ἀσυστόλως.

Ὁ γερκρὸς Πετρίδης τῶν γραμμάτων,
Κορίνθιος ἀνὴρ καὶ πείσμων φύσις,
τῶν πρώτων ἐν τοῖς πρώτοις Κορδονάτων
παρεῖδε τὰς δικκίας ἀπαιτήσεις,
καὶ τὴν ἰσχὺν ἐκείνων παρεγνώρισε
κι' ἄλλας διδασκαλίσσας ἐδιώρισε.

Οὐκοῦν οἱ Βουλευταὶ τῶν Ἀθηνῶν
τελοῦντες πανυπέρτατον καθήκον
μετὰ σπουδῆς μεγάλης καὶ φωνῶν
προσῆλθον τῷ Λεβίδῃ τῶν Ναυτίκων.

Κι' εὗρον αὐτὸν εἰς στίβας ἐσκυμμένον
σημαντικῶν ἐγγράφων καὶ παπύρων,
ἐκεῖ δ' ἐρμητικώτατα κλεισμένων
θυρῶν, παραθυρῶν καὶ παρχθύρων,
ἀνέφεραν πολλὰς διδασκαλίσσας
ἀπροσδοκῆτως κι' ἄδικα παυθείσας.

Κι' ἀπὸ καπνὸν τὴν αἴθουσαν ἐπλήρουν
καὶ πάμπολλα δεινὰ κατεμαρτύρουν
κατὰ τῶν μανιφέστων τοῦ Πετρίδη,
κι' ἐτόξευον βρεῖας ἀπειλάς,
ἤγουν πῶς θὰ τοῦ βγάλουν τὸ καρύδι,
κι' ἄλλας ὁμοίας φύσεως πολλὰς.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος καὶ τάλας
μὲ σάλι κατακόκκινον δασκάλας
ἐστέκετο σιγῶν ἐκτὸς τῆς θύρας
ὡς τλήμων πατριώτης θεσιθήρας.

Κι' ἐτέντωνε ταῦτά του πότε πότε
ν' ἀκούσῃ τὰ μυστήρια τοῦ κράτους,
καὶ τί φρονούν οἱ κράτιστοι δεσπότες
εἰς τούτους τοὺς καιροὺς τοὺς ἐπαράτους.

Κι' ἀνέκραζεν ὡς πάσχων ἐκ λιμοῦ :
« μνήσθητι, Κορδονάραγα, κι' ἐμοῦ
ἐν τῇ παμμακαρίστῃ βασιλείᾳ σου
ὅπως ὕμῳ τὸ κράτος τῆς κοιλίας σου ».

Β'.

Ἐκεῖνῳ τῷ καιρῷ τῷ σωτηρίῳ,
ἐν μέσῳ τῷ μηνὶ τῷ Σεπτεμβρίῳ,
ἀκούσας κι' ὁ Λεβίδης τῶν Ναυτίκων
περὶ τούτων παύσεων ἀδίκων,
κι' αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων ἐξεμάνη
κι' ἤθελε καὶ καλὰ νὰ ξεθυμάνῃ.

Κι' ἐπρόσταξε τὸν στόλον ν' ἀνθρακεύσῃ
κι' αὐτοστιγμὴ κατὰ ξηρὰν νὰ πλεύσῃ,
κι' εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ νὰ σταματήσῃ
κι' ἀνηλεῶς ἐκεῖ νὰ βρομδαρδίσῃ
τὸν ἀσεβῆ Πετρίδην τὸν χερσαῖον,
τὸν ἀψηφούντα σπείρας Φαρισαίων.

Οὐκοῦν ἀπὸ τὴν Μοῖραν ἀυσσώλως
ἀπῆντησαν ἀπάντησιν ρητὴν
ὅτι δὲν ἔχει κάρβουνα ὁ στόλος,
ἀλλ' οὔτε καὶ πυρίτιδ' ἀρκετήν.

Τότε παραθυμώσας καὶ φρυάξας
μηνίων ἐξηγέρθη καὶ τραχύς,
κι' εἰσῆλθε μὲ τοὺς ἄλλους εἰς ἀμάξας
κι' ἤλαυνον καὶ παρήλαυνον ταχεῖς
μὲ λόγους πικροτέρους τῆς ἀψίνθου
κατὰ τοῦ Κορδονάτου τῆς Κορίνθου.

Ἦτο δὲ πέμπτη ὥρα τῆς ἐσπέρας
καὶ κόσμος ἐκ τῆς κάτω κι' ἄνω σφαίρας
ἔχασκε 'στοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν,
καὶ τὰς ἀμάξας ἕκαστος ἰδὼν
νὰ τρέχουν ἐν ὁρμῇ κι' ἀπὸ ρυτῆρος,
χωρὶς φωνὴ ν' ἀκούεται κλητῆρος,
ἐθαύμαζε κι' ἐξίστατο κι' ἡρώτα
ποῦ τρέχουν μὲ τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα.

Γ'.

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ μετὰ τῆς συνοδείας
προσῆλθεν εἰς τὸ τέμενος τῆς κλασικῆς Παιδείας
ὁ κύριος Νικόλαος Λεβίδης τῶν Ναυτίκων,
ἦν δὲ κι' Ἀλέξανδρος Σκουζὴς ὁ τῶν Ἐξωτερικῶν.

Κι' ἐκεῖ προσκαλεσάμενοι προστακτικῶς κι' ὀργίλως
τὸν πρῶτον Κεντηρίωνα, τοῦτέστι τὸν κλητῆρα,
ἠρώτησαν ἂν εἴν ἐντὸς ὁ τῆς Παιδείας στύλος
κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε « μάλιστα » κι' ἦνοιξ' εὐθὺς ἡ θύρα.

Εἰσῆλθον οὖν μηνιόντες καὶ τὸν Πετρίδην εὗρον
κι' οὐ προσεκύνησαν αὐτῷ τὰ γράμματ' ἀψηφούντες,
κάκεινος ἐμειδίασεν ὡς μὴ ποσὼς εἰξεύρων
ὅτι τὸν ἐπερίμεναν πολλαῖς δουλείαις μὲ φούνταις.

Καὶ τότε μ' ἀποτσιγχαρὰ ἐμίαναν τὸν θάλαμον
κι' ἐπέθηκαν 'στὴν δεξιάν τοῦ Κορίνθου κάλαμον,
ἵνα μ' ἐκεῖνον παύσῃ
ὅπως εἰδώρισε προτοῦ πικρῶς νὰ κλαύσῃ.

Λέγουν αὐτῷ : « διάγραψον σωρὸν διορισμένων... »
λέγει αὐτοῖς : « ὃ γέγραφα μενέτω γεγραμμένον... »
λέγει Σκουζὴς : « τοὺς φίλους σου ποσὼς δὲν ἐκτιμᾷς
καὶ δι' αὐτοὺς δὲν ἐμεινεν ὀλίγος λουκουμάς... »
λέγει Κορίνθιος « Ραβδί, ἐφ' ᾧ ἐνταῦθα πάρεῖ ;... »
λέγει Λεβίδης « μερδικὸ καθένας μας θὰ πάρῃ. »

Λέγει Κορίνθιος « Ἡλὶ λαμὰ σαθαρχανί... »
λέγει Λεβίδης « φαίνεται Ἡλίαν πῶς φωνεῖ,
ἀλλὰ κανεῖς δὲν δύναται Ἡλίας νὰ τὸν σώσῃ,
ἂν κι' εἰς ἡμᾶς ἀνάλογον μερίδιον δὲν δώσῃ. »

Εἶπεν αὐτὰ καὶ κάκεινος ἀπὸ ψυχῆς βρασμὸν
ἐκ νέου τὸν ἠπέλιψε μὲ τὸν βομβαρδισμόν,
ὁ δὲ Σκουζὴς ἐφώνησε πῶς νόταν θὰ τοῦ στείλῃ
κι' ἕκαστος τὸν Κορίνθιον ἀγρίως τὸν ἠπέλει.

Πλὴν μ' ὅλας τῶν τὰς ἀπειλὰς καὶ μ' ὅσα κι' ἂν τοῦ
οὐκ ἠδουλήθη παντελῶς ἐκεῖνος συνιέναι,
κι' ἰδόντες πῶς οἱ λόγοι τῶν πηγαίνου κούτουρου
εὐθέως ἐπορεύθησαν 'στὸν μπάρμπα Δεληγιάννη,
ὅστις ἦν ἄρχων σεβαστὸς ἐκείνου τοῦ καιροῦ
καὶ ρουσφετιῶν ἐγνώριζε συμβιβασμοὺς νὰ κἀνῃ,
κι' ἔκραζον πρὸς Θεόδωρον πολλοὶ τῶν Βουλευτῶν :
« ἄρον τὸν ἀσεβέστατον καὶ σταύρωσον αὐτόν. »

Λέγει Θεόδωρος αὐτοῖς ἐν συντριβῇ καρδίας :
« τὸν Βασιλέα θέλετε σταυρῶσαι τῆς Παιδείας ; »
λέγει πρὸς τὸν Θεόδωρον ἡ χαύρα λυσσαλέα :
« ἄλλον ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν σηπητοῦχον Βασιλέα,
παρὰ τὸν Κορδονάραγα τὸν φαβοριτοφόρον,
ὅστις ἐνέπλησεν ἡμᾶς τιμιωτάτων δώρων. »

» Οὗτος παρέχει τοῖς πιστοῖς σοφίας θησαυρόν,
Πετρίδης δ' ὁ καλαμαρὴς ἀράτω τὸν σταυρόν
συμφώνως πρὸς τὸν νόμον μας τὸν περὶ ρουσφετιῶν,
καὶ γὰρ ἐσταύρωσεν ἡμᾶς στερήσας τῶν πρωτείων. »

Λέγει Θεόδωρος αὐτοῖς : « δὲν ἡλιπίζα ποτέ μου
πῶς διςτώτας ὄψομαι ἀγαπωμένους φίλους,
κι' ἐν τούτῳ πάντες γινώσκονται πῶς εἴσθε μαθηταὶ μου
ἂν τὰ ρουσφέτια νέμεσθε φιλίως πρὸς ἀλλήλους. »

» Ἐγὼ δὲ νῦν πρὸς χάριν σας ποσὼς δὲν θὰ τυρβάσω
εἰς δανειστῶν συμβιβασμοὺς κι' εἰς ἄλλα μακραφέτια,
προτοῦ μὲ τὸν Κορίνθιον τὸ κόμμα συμβιβάσω
ἵνα δοθῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τἀνάλογα ρουσφέτια. »



Ἀνθοδέσμη θρηνοῦσων
δημοδιδασκαλισσῶν.

Λέγουν καὶ πάλιν πρὸς αὐτόν « Πετρίδης σταυρωθήτω
κι' ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω ».
Τότε δ' ὁ Κορδονάραγας καὶ πρῶτος τῶν στωμύλων
ἰδὼν πῶς ἐπιτείνεται ὁ θόρυβος τῶν φίλων,
ὀλίγου δὲν τὸν κύριον Πετρίδην ν' ἀρνηθῇ
κι' εἰς τούτους τὸν πρέδωκεν ἵνα φραγγελωθῇ.

Δ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῷ σφριγηλῷ κι' ἀλκίμῳ,
ποῦ τὸ μέγαλον ἤμαζε τῶν ρουσφετιῶν ἐμπόριον,
πολλοὶ δ' ἐκ πείνης ἄφιναν τὰ κῶλα ἐν ἐρήμῳ,
ἀπῆγαγον τὸν μάρτυρα Πετρίδην 'στὸ Πραιτώριον.

Προσῆλθον δ' οἱ πρεσβύτεροι ἐκεῖ κατὰ σειρὰν
κι' ἄλλοι Κορδοναρούμπαροι περιχρεῖς παρήσαν,
κι' ἐνέδυσαν τὸν μάρτυρα χλαμύδα σοβαρὰν
μὲ παύσεις καὶ διορισμοὺς προχείρως συρραφθεῖσαν.

Κι' ἐπὶ Πετρίδην ἔρριπτον βαρὺν ἐγγράφων ὄγκον,
ὁ δὲ Λεβίδης ἔφερε κι' ἐν ἄγχημα ναυτῶν,
καὶ τις παυθεὶς διδάσκαλος ἐμπλήσας ὄζους σπόγγον
καὶ περιθεὶς εἰς κάλαμον ἐπότιζεν αὐτόν.

Καὶ συνωθούντο περίξ του, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ μὲ πομπὴν ἀπῆγαγον αὐτόν εἰς τὸ σταυρῶσαι,
κι' ἐκεῖθεν πορευόμενοι μὲ λάλους νηστευτάς
ἐντοῦν διδασκάλισσαν παυθεῖσαν κατ' αὐτάς,
κι' ἀμέσως τὴν ἡγγάρευσαν ἵν' ἄρῃ τὸν σταυρόν
κι' ἐκεῖνη τὸν ἐσήκωσε 'στὸν ὦμον τὸν ἄβρόν.

Οὐκοῦν εἰς τόπον ἐφθασαν Κρανίου τοῦ κενοῦ,
εἰς τοῦτον γὰρ ἐφύοντο ἀνθρώπινα κρανία,
μὰ καὶ τὸ μεγαλύτερον δὲν εἶχε δράμι νοῦ
καὶ κεφαλὴ μὲ μυελὸν ἐφαίνετο σπανία.

Ἐκεῖ δ' ἐσταύρωσαν αὐτὸν τινὲς τῶν ὁμοτίμων
χωρὶς ληστὴν ἐκ δεξιῶν, ἀλλ' οὐτ' ἐξ εὐωνύμων,
διεμερίσαντο δ' αὐτοῖς καὶ τὸν ἱματισμόν του
κι' ἔβαλον κλῆρον εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν διορισμῶν του.

Κι' ἦνοιγον στόμα τρίπηχου ὥσπερ πεινῶντων γλάρων
καὶ τὸν γενναῖον μάρτυρα κανεῖς δὲν ἐλυπεῖτο,
καὶ Ρὰς-Ἀλούλαν ἔλεγον τὸν τῆς Παιδείας φάρον,
καὶ γὰρ πολὺ μαυριδερός ὁ σταυρωμένος ἦτο.

Κι' ἄλλα πολλὰ χλευαστικὰ ὠνείδιζον αὐτῷ
καὶ τὴν κοχλάζουσιν ὀργὴν στιγμὴν δὲν καταστέλλουν,
ἐκεῖνος ὅμως ἀπαθὴς δὲν εἶδεν λεφτὸ
κι' ἄφες αὐτοῖς, ἐψέλλιζε, μερίδιον νὰ θέλουν.

Καὶ διδασκάλων σταυρωτῶν βουλιμῶς ἀγέλη
τοῦ Κορίνθιου μάρτυρος κατέαξε τὰ σκέλη,
ἐκ μέρους δὲ τῶν Ὑπουργῶν κι' ἐκάστου Βουλευτοῦ
ἐγένετο κρεοῦργησις καὶ τῶν ὁστῶν του θραύσις,
κι' ἕνας μὲ λόγχην τὰς πλευράς ἐκέντησεν αὐτοῦ
κι' ἐξ ἀμφοτέρων ἔρρευσαν διορισμοὶ καὶ παύσεις.

Οὐκοῦν καὶ διδασκάλισσαι, διορισθεῖς ἐσχάτως,
ὡς ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ κι' ἡ Μάρθα κι' ἡ Σαλώμη,
ἰδοῦσαι πῶς ὀργήγορα θὰ πᾶνε κατὰ κράτος
καὶ πῶς τὰ καρδιοκτύπια τῶν δὲν ἔπαισαν ἀκόμη,

κατέπεσαν λιπόθυμοι πλησίον τοῦ Πετρίδῃ
 καὶ ἔσπευσαν ὅλοι φέροντες ροδόσταμο καὶ ξύδι.

Ε'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν πλούτων τῶν ἀπείρων,
 καθ' ὃν τῆς Ψωροκώστενας ἐμοίραζαν τὰ ράκη
 καὶ πόλεμος ἐξήναπτε δεινὸς περὶ λαφύρων,
 ἡκούσθη λέγουσα φωνὴ τοῦ μάγου Θεωδωράκη·
 «Ἐκ τοῦ σταυροῦ σου ἄρτιος, Κορίνθιε, κατὰ βῆ
 καὶ ἴστη δουλειὰ σου τράβη.

»Εἰς τὰς ἀγκάλας ρίφθητι τῶν φιλικῶν ὁμίλων,
 μάθε πῶς δὴ συμβιβασμοὶ μὲ συνταράττουν σήμερα,
 ἐκεῖνος ὁ τῶν δανειστῶν καὶ ἐκεῖνος ὁ τῶν φίλων,
 ὁ δεύτερος πραγματικὸς, ὁ πρῶτος ὁμῶς χίμικρα.

»Ἄφες τὰ κάλλη τῆς Ἀρχῆς καὶ οἱ φίλοι νὰ γνωρίσουν,
 ἄφες ὀλίγην ἡδονὴν καὶ οἱ φίλοι ν' ἀπολαύσουν,
 καὶ ὅποσας ἔπυσες ἐσὺ αὐτοὶ νὰ διορίσουν
 καὶ ὅποσας σὺ διώρισες ἐκεῖνοι νὰ τὰς παύσουν.»

Λέγει Πετρίδης «δέχομαι καὶ ταύτην τὴν θυσίαν,
 σύ, Θεωδωράκη, μ' ἐπεμψες ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν,
 ὁ δὲ Κορδοναρούμπρος ἐστὶ καὶ ἐμοῦ τὸ μέλημα,
 διὸ γενέσθω ἕκαστον τοῦ πέμψαντός με θέλημα».

Εἶπεν αὐτὰ καὶ κατὰ βῆ ἐκ τοῦ σταυροῦ ὁ τάλας
 εἰς τοῦ γελῶντος Καίσαρος ἐρίφθη τὰς ἀγκάλας,
 καὶ ἤσπασατ' ὁ Θεόδωρος τὸν ἄνδρα τῆς ἀξίας
 καὶ ἐκραύγασε τ ε τ έ λ ε σ τ α ι μετὰ φωνῆς ὀξείας.

Τότε δ' ἀντήχησαν χαρὰς καὶ σωτηρίας ἄσματ' α
 καὶ πληθεὺς ἐμυκάτο,
 καὶ εἰς δύο διεσχίσθησαν ναῶν καταπετάσματα
 ἄνωθεν ἕως κάτω.

Τὸ τῆς Παιδείας τέμενος ἐκλόνισε σεισμός,
 μέ τοῦτον δ' ἐφρικίωσε παντὸς ἀπίστου μέλος,
 καὶ φήμη διεσάλπισε πῶς ὁ συμβιβασμὸς
 συνάρσει τοῦ Κρονίωνος ἐπῆρε πλέον τέλος.

Τῆς δὲ σοφίης ἡ Θεὰ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
 ἔκρουσε ἴσθιν ἀσπίδα τῆς τὸ πάγχρυσόν της δόρυ,
 ἐφ' ὅλων δὲ τὰς κεφαλὰς κατῆλθεν ἀγαστή,
 καὶ πᾶσα διδασκάλισσα, πκυθεῖσα νεωστί,
 πρὶν τὴν θερίσουν πόνοι
 κρεμάστηκε σὲ μίαν Ἑλῆα
 καὶ ἴστο λαίμῳ της γιὰ θηλειὰ
 ἐπέρασε Κορδόνι.

Οὐκοῦν καὶ διδασκάλισσαι καὶ Μυροφόροι Μοῦσαι,
 οἰκτρῶς ἀποθάνουσαι
 ἴστων τελευταίων πύσεων τὴν φονικὴν πανώλην,
 ἐξῆλθον τῶν μνημάτων,

καὶ ζῶσ' ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν
 τῶν ἀληθῶν θαυμάτων.

Ἀλὸν δὲ προσέφεραν ἴστον Θεωδωρὴν τὸν μάστορα,
 σμύρναν καὶ κιτρολέμονα,
 καὶ ἔλεγον «σὺ κατῆτχυνες τὸν μικρὸν καὶ ἀλάστορα
 τῆς διχονοίας δαίμονα,
 καὶ ἐκ συμφορῶν ἐλύτρωσες τὸ κράτος ἀνηκέστων
 καὶ ὥς πρὶν ἀρτιμελής
 πρὸς τὴν Θεὰν ἐπέστρεψε τῶν φώτων τῶν ἀσέβων
 ἐκεῖνος ὃν φιλεῖς».

Ἐνθ' οὖν καύσων κυνικός τὴν πόλιν ἐλυμαίνετο
 ὁ Φασουλῆς ἀνθρακίαν ἀνάψας ἐθερμαίνετο,
 καὶ προσελθὼν ὁ Περικλῆς ὁ βλάξ καὶ μυιγοχαπτης
 τὸν Φασουλῆν ἠρώτα·
 «πρὸς τί μὲ τόσον ἥλιον ἀνθρακίαν ἀνάπτεις,
 τζουτζε συμπατριῶτα ;»

Καὶ ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε μ' εὐφράδειαν καὶ χάριν·
 «τόσον ὑπερεχάρην
 μαθὼν πῶς ὁ Κορίνθιος μ' ἐκεῖνους ἐφιλίωσε
 καὶ ὁ δύσκολος συμβιβασμὸς πῶς ὄντως ἐτελείωσε,
 τοῦ παγερά διέτρεξαν τὸν σκελετόν μου ρίγη
 ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς,
 νομίζω δὲ πῶς κρύσταλλον τὰ κόκκαλά μου θίγει
 καὶ τρέμ' ὁ φουκαρὰς,
 καὶ ἂν φλόξ ἡλίου πυρπολῇ καὶ ὑπὸ πυκνὴν σκιάν
 ἐγὼ ριγῶν θερμαίνομαι εἰς τὴν ἀνθρακίαν».

Τοιαῦτα παρελήρησε τὸ στόμα τοῦ βερέμη
 καὶ ἐρρίγησε πᾶν μέλος του καὶ φανερόν καὶ κρύφιον,
 ὅταν ἰδὼν ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆν νὰ τρέμη
 ὡς Κάιν καὶ ἀπαγόμενον πρὸς τὴν σφαγὴν ἐρίφιον,
 ἐσήκωσε τὸ ρόπαλον τὸ θεραπευτικόν
 καὶ ἐπέχυσε ἴσθιν ῥάχην του πολὺ θερμηντικόν.

Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Μαριδάκης ὁ γνωστός, παγκόσμιος πολίτης,
 τῶν ἀνδρειακῶν δεξιὸς καὶ κάλλιστος τεχνίτης,
 τοῦ γελαστό καὶ ἀκούραστα γυρίζου τόσα μέρη,
 εἰς τῶν Ἀγώνων τὸν καιρὸν καὶ ἐδῶ θὰ μᾶς τὰ φέρη,
 καὶ θὰ καλέσῃ μ' ἐξαψιν καὶ μ' ἐνθουσιασμόν
 ὅλους τοὺς ὁμοτέχνους του εἰς συναγωνισμόν.
 Μὰ καὶ ὁ δίκος μας Φασουλῆς μεθ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων
 θ' ἀγωνισθῇ μ' ἐκεῖνον.

Γειώργης Παρρασκευόπουλος, νέος πολλῆς μαθήσεως,
 συντάκτης Ἀκροπόλεως ἐκ τῶν γλαφυροτέρων,
 ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ περιηγήσεως
 ζωηροτάτας ἐξ αὐτῆς τὰς ἐντυπώσεις φέρων,

